

ဇေယျာန (ရာမည)

အောင်မြတ်သာနှင့်

ကျောက်တိုင်စောင့်မိရွှေအာ

အောင်မြတ်သာနှင့် ကျောက်တိုင်စောင့်မိရွှေအ

ကမ်းရိုးတန်းမြို့တစ်မြို့ဖြစ်တဲ့ ရွှေမြိုင်မြို့လေးမှာတော့ အခြားအရပ်ဒေသ အသီးသီးက လာရောက်ကုန်သွယ်ကြတဲ့ ကုန်သည်ပွဲစားတွေ၊ မှောင်ခို သမားတွေနဲ့ အမြဲတစေ စည်ကားလျက် ရှိနေကြတယ်။ မြို့ရဲ့အလယ်ခေါင် ကုန်းမြင့်တစ်ခုအပေါ်မှာတော့ ရှေးပဝေသဏီဘုရင်တွေ လက်ထက်ထဲက တည်ထားခဲ့တဲ့ စေတီတစ်ဆူရှိခဲ့တယ်။ စေတီက မြို့အလယ်မှာရှိ လင့်ကစား မြို့သူ မြို့သားတွေအားလုံး တစ်လနေလို့ တစ်ခေါက်မဖူးမျှော် နိုင်တဲ့အတွက် မူရင်းဘွဲ့တော်ပျောက်ပြီး ကပ်ကျော်စေတီလို့သာ သိထားခဲ့ လေတယ်။

စေတီရဲ့ပတ်လည်မှာတော့ လူနေအိမ်ခြေများ၊ ဆံပင်ညှပ်ဆိုင်များ၊ အရက်ဖြူရောင်းချတဲ့ ဆိုင်များနဲ့စည်ကားနေပေမဲ့ စေတီတည်ထားရာ ရင်ပြင်ပေါ်မှာတော့ ဘိစပ်ချုံတွေ၊ ဇရပ်အိုဇရပ် ပျက်တွေ၊ အမှိုက်သရိုက် တွေနဲ့ပြည့်နှက်နေခဲ့တယ်။ စေတီရဲ့တောင်ဘက်မှာတော့ ရှေးဟောင်း ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းတည်ရှိနေပြီး စေတီရဲ့အနောက်တောင် ဘက်မှာတော့ စေတီ စတည်စဉ်က ထွင်းထုထားတဲ့ ကျောက်စာတိုင်တစ် တိုင်တည်ရှိနေခဲ့တယ်။

အနီးနားပတ်ဝန်းကျင်မှာနေတဲ့ ကလေးသူငယ်အချို့ကတော့ နေ့လယ် နေ့ခင်းဆိုရင် အရိပ်ရတဲ့ စေတီရင်ပြင်ပေါ်မှာ လိုက်တမ်းပြေးတမ်းကစား လိုက်၊ တူတူပုန်းတမ်းကစားလိုက်နဲ့ ကလေး ဘဝကိုအပူပင်မရှိအောင် ဖြတ်သန်းခဲ့ကြတယ်။ မိဘတွေကလည်း လူသူရှင်းလင်းတဲ့ ရင်ပြင်မှာ

ဆော့ကစားနေတဲ့ ကလေးတွေကို စိတ်ပူပန်ခြင်းအလျှင်းမရှိပဲ လွှတ်ထားခဲ့ကြတယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ စေတီပေါ်ကို ဘယ်သူမှမတက်ရဲလောက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခုက ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တယ်။

မိုးတွေအုံ့မှိုင်းနေတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာတော့ ဟိုဘက်ရပ်ကွက်က ကလေးတွေနဲ့ ဒီဘက်ရပ်ကွက်က ကလေးတွေချိန်းပြီး ရင်ပြင်ပေါ်မှာ ဘောလုံးကန်ဖို့ချိန်းဆိုကာ ဘောလုံးကစားခဲ့ကြတယ်။ ဘောလုံးကန်ပြီးတာတောင် ကစားမဝသေးတဲ့အတွက် တူတူပုန်းတမ်းဆော့ဖို့အတွက် ဖိုးစည်က အကြံပေးခဲ့တယ်။

ဖိုးစည်ဆိုတာက ကလေးတွေထဲမှာ ပေါက်ပေါက်မြောက်မြောက်ရှိတယ်လို့ပြောရမယ်။ အခြားကလေးတွေကလဲ ဖိုးစည်မပါရင် မဆော့ကြသလို ဖိုးစည်ကလည်း ဆော့ရမယ်ဆိုရင် အိမ်ခြံစည်း ရိုးကိုကျော်ခွရခွရ၊ အိမ်နံရံကိုတွယ်တက်ရတက်ရ အပြင်ကိုမဖြစ်ဖြစ်အောင်ထွက်ပြီး ဆော့တတ်တယ်။ အခုလည်း ဖိုးစည်အကြံပေးတာကို အားလုံးကလက်ခံပြီး တူတူပုန်းတမ်းဆော့ခဲ့ကြတယ်။ တာလွတ်ပီဆိုတာနဲ့ ဖိုးစည်က ရင်ပြင်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ကျောက်တိုင်အနောက်မှာ ကိုယ်ကိုဝပ်ပြီး အခြားသူမမြင်အောင် ပုန်းနေခဲ့တယ်။ လိုက်ဖမ်းတဲ့ကလေးကလည်း အခြားသူတွေကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်မိအောင်ဖမ်းနိုင်ခဲ့ပေမဲ့ ဖိုးစည်တစ်ယောက်ကိုတော့ ဘယ်လိုမှရှာမတွေ့ခဲ့ဘူး။ ဖိုးစည်ကလည်း သူ့ကိုမတွေ့တဲ့အတွက် ကျိတ်ပြီးဝမ်းသာကာ ပုန်းနေတဲ့နေရာကနေ မထွက်ပဲ နေနေတဲ့အချိန် သူ့အရှေ့ကနေဖြတ်သွားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရတယ်။ အင်္ကျီအစုတ်၊ ထဘီအစုတ်ကိုဝတ်ထားပြီး ဆံပင်ကလည်း ဖိုသီဖတ်သီဖြစ်နေတာမြင်တော့ အနီးအနားမှာနေတဲ့ အရူးမ ဖြစ်မှာပါလို့ထင်ပြီး ကြည့်နေတုန်း မိန်းမကြီးက ကျိုးတိုးကျဲတဲဖြစ်နေတဲ့ သွားတွေပေါ်အောင် ပြုံးပြီး ဖိုးစည်ကို

လက်ယပ်ခေါ်ပါလေရော။

ဖိုးစည်လည်း ဒီအရူးမလုပ်တာနဲ့ အခြားသူတွေ သူ့ကိုမြင်တော့မှာပဲဆိုပြီး စိတ်ထဲကနေ ကြိမ်းဝါး ကာ အရှေ့ကနေထွက်သွားဖို့ လက်နဲ့ပြပေမဲ့ မိန်းမကြီးက သူ့အရှေ့မှာရပ်မြဲတိုင်းရပ်နေပြီး အံကို ကြိတ်ကာ ကျောက်တိုင်အထဲကနေ ထွက်လာဖို့ ထပ်ခေါ်ပါလေရော။

ဒီတစ်ခါမှာတော့ ဖိုးစည် မနေသာတော့ပဲ အပြင်ကိုထွက်လာတဲ့အချိန် ရင်ပြင်ပေါ်မှာ ကလေး တစ်ယောက်မှမရှိတော့တာကို သတိထားမိခဲ့တယ်။ မိန်းမကြီးက ဖိုးစည်အပြင်ရောက်တာနဲ့ နားရွက် နှစ်ဖက်ကိုပြတ်ထွက် မတတ်ဆွဲပြီး ဂူးဂူးအားအားနဲ့ပြောပါလေရော။ ဖိုးစည်ကတော့ သူ့ကိုပြော နေမှန်း သိပေမဲ့ ဘာပြောနေမှန်းမသိတဲ့အတွက်

"ဒီအရူးမကတော့ ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိပါဘူး အ များ အနေတာ လား" လို့စိတ်ထဲကနေ ပြောလိုက်တဲ့အချိန် ဖြောင်းဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ နားအုံတစ်ခုလုံး ထူပူထွက်သွားခဲ့တယ်။ နေရင်းထိုင်ရင်းသူ့ကို နားအုံရိုက် ချလိုက်တဲ့ မိန်းမကိုမြင်တော့ ဖိုးစည်ကြောက်လန့်သွားပြီး ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ ခြေထောက်နှစ်ဖက်က ရင်ပြင်တော်ကျောက်ပြားမှာ ကော်နဲ့ ကပ်ထားသလို ဖြစ်နေတာ သတိထားမိခဲ့တယ်။

မိန်းမကြီးရဲ့မျက်လုံးတွေက ဖိုးစည်ကိုကြည့်နေရင်း တဖြည်းဖြည်း ပြူး ထွက်လာကာ ရုပ်ကလည်း အသားတွေတွန့်ပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ဖြစ်လာ တာမြင်တော့ ဖိုးစည်တစ်ယောက် ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီးငိုပါလေရော။ နဂိုအသံကျယ်တဲ့ဖိုးစည်က ဒီတစ်ခါမှာတော့ မျက်ရည်တွေသာကျလာပြီး အသံက လည်ချောင်းဝမှာ ပျောက်သွားခဲ့တယ်။ မိန်းမကြီးက ဖိုးစည်ကို ကြည့်ပြီး တောက်ခတ်လိုက် ပါးနားပိတ်ရိုက်လိုက်လုပ်နေတဲ့အချိန် ဘုရား အနောက်ဘက်မုခ်ကနေတက်လာတဲ့ လူကြီးအချို့ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။ ဖိုး

စည်ကတော့ သူတို့ကိုမြင်ပြီး ဝမ်းသာအားရအော်ခေါ်ပေမဲ့ လူကြီးတွေက
ဖိုးစည်ကိုမြင်ဟန်မတူပဲ အခြားနေရာတွေမှာ လိုက်ပတ်ရှာနေရင်း လူကြီး
တွေထဲက သိတတ်တဲ့သူတွေက အခြေအနေကိုသဘောပေါက်ဟန်နဲ့
ချက်ချင်းပြန်ဆင်းသွားကာ ခဏကြာတော့ ကန်တော့ပွဲတစ်ပွဲနဲ့ပြန်တက်
လာခဲ့တယ်။

အဲဒီတော့မှ ကျောက်တိုင်ထောင့်မှာ လှုပ်မရဖြစ်နေတဲ့ ဖိုးစည်ရဲ့
ခြေထောက်တွေ လှုပ်ရှားလို့ ရလာပြီး လူကြီးတွေကလည်း သူ့ကိုပြန်လည်
မြင်တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒီကိစ္စဖြစ်ပြီးတော့ ကလေးတွေအားလုံး ဘုရားပေါ်ကို
တက်မဆော့ရဘူးဆိုတဲ့ အမိန့်က အိမ်တိုင်းလိုလို ထုတ်ပြန်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့
ကလေးတွေကတော့ ဖြစ်တုန်းခဏပဲကြောက်ကြပြီး အချိန်ကြာလာတော့
ရင်ပြင်ပေါ်တက်ဆော့ကြပြန်ရော။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ ကျောက်တိုင်နားမှာ
မဆော့ကြတော့ပဲ အခြားနေရာကို ပြောင်းရွှေ့ကာ ဆော့ကစားခဲ့ကြတယ်။
ကပ်ကျော်ရင်ပြင်မှာရှိတဲ့ ကျောက်တိုင်မှာ မိရွှေအရှိတယ်ဆိုတဲ့ စကားက
လည်း ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံး ပြန့်သွားခဲ့တယ်။

ဒါကိုယုံကြည်တဲ့သူရှိသလို မယုံကြည်တဲ့သူတွေလည်းရှိခဲ့ကြတယ်။
အဆိုးဆုံးကတော့ စေတီရဲ့ အနောက်ဘက်မုခ်တန်းလျားမှာဖွင့်ထားတဲ့
အရက်ဖြူဆိုင်က အရက်သမားတွေပဲ။ အရက်မူးလာရင် ည
သန်းခေါင်အချိန်ကျောက်တိုင်မှာ ထုံးကွင်းရဲလား၊ ညသန်းခေါင်
ကျောက်တိုင်အရှေ့မှာရပ်ပြီး ကကြီးကနေ အ အထိ ရွတ်ရဲလားဆိုပြီး
စိန်ခေါ်ခဲ့ကြတယ်။ ရပ်ကွက်ခံလူတွေကတော့ မိရွှေအ အကြောင်းကိုသိတဲ့
အတွက် လက်တည့်မစမ်းရဲကြပေမဲ့ အခြားနယ်က အလုပ်လာလုပ်ကြတဲ့
ကုန်သည်တွေ၊ ကူလီသမားတွေကတော့ ဒါကိုလက်မခံကြဘူး။ လူကြမ်း
ရင် ဘယ်ကောင်မှမခံနိုင်ဘူး ဆိုပြီး အမြဲကြုံးဝါးတတ်တဲ့ သံချောင်းက

အဆိုးဆုံးပဲ။

ဆိပ်ကမ်းမှာ ကူလီထမ်းတဲ့အလုပ်ကိုလုပ်တဲ့အတွက် သံချောင်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က ကျစ်လျစ်ပြီး ကြွက်သားတွေ အမြောင်းမြောင်းထနေတဲ့ အတွက် သူ့ကိုအတိုက်ခံလုပ်ပြီး ဘယ်သူမှအချေအတင် မပြောရဲကြဘူး။ ဒါ ကိုသူက ဂုဏ်ဆာပြီး ငါနဲ့မလောင်းရဲကြပါဘူးလို့ မူးလာတိုင်း ထုတ်ထုတ် ပြော တတ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာ ဦးမှတ်ကြီးဆိုတဲ့လူက သံချောင်းထိုင်နေတဲ့ ခုံ ဘေးမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ငှဲ့ထားတဲ့အရက်ခွက်ကို မော့ချလိုက်တယ်။

သံချောင်းကလည်း သူငှဲ့ထားတဲ့ အရက်ခွက်ကို မပြောမဆိုနဲ့ မော့ သောက်လိုက်တဲ့ ဦးမှတ်ကြီးကို မကျေနပ်တဲ့အကြည့်နဲ့ကြည့်လိုက်ပေမဲ့ ဘာမှတော့မပြောရဲဘူး။ ဦးမှတ်ကြီးဆိုတာကလည်း ဒီနယ် တစ်ဝိုက်မှာ နာမည်ကြီးတဲ့လူမိုက်တစ်ယောက်ဖြစ်ခဲ့တာကိုး။ နယ်တစ်ကာလှည့်ပြီး ဆိုး ပေ့ မိုက်ပေ့ ဆိုတဲ့ လူမိုက်ငရဲကို ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးရတဲ့ထိ ငှက်ကြီးတောင်စားနဲ့လိုက်ခုတ်ခဲ့ဖူးတာကို သံချောင်းသိနေခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သံချောင်းကလည်း သူ့ဂုဏ်သိက္ခာထိမှာစိုးတဲ့အတွက် မျက်နှာထား တင်းတင်းနဲ့

"ဦးမှတ်ကြီး ဒါကဘာသဘောလဲဗျ အရက်သောက်ချင်ရင် ပုလင်းထဲက ထည့်သောက်လေ ဘာကြောင့် ကျုပ်ထည့်ထားတဲ့ခွက်ကိုမှ လာသောက်ရ တာလဲ"

သံချောင်းရဲ့မာထန်ထန်စကားသံကြောင့် အခြားဝိုင်းမှာ ရှိနေကြတဲ့လူ တွေက သောက်လက်စ အရက်ခွက်တွေကို ချပြီး အခြေအနေကို စောင့် ကြည့်နေခဲ့တယ်။ ဦးမှတ်ကြီးကတော့ သံချောင်းပခုံးကို ပုတ်လိုက်ပြီး

"ဟေ့ကောင်သံချောင်း ဒီမှာကြည့်စမ်း"လို့ပြောကာ အိတ်ကပ်ထဲမှာ အထပ်လိုက်ထည့်ထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေကိုလက်နဲ့ပုတ်ပြလိုက်တယ်။

"အဲဒီပိုက်ဆံတွေ ကျုပ်ကိုလာပြပြီး ဘာလုပ်မလို့လဲ"

"အေး ငါဒီနေ့ ဖဲနိုင်လာလို့ ငွေရွှင်နေတယ်ကွာ ဒီတော့ အရင်နေ့တွေ တုန်းက မင်းပြောပြောနေတဲ့ ကျောက်တိုင်ကို ထုံးသုတ်မယ့်အကြောင်းလေ အဲဒါပြောချင်လို့"

ဦးမှတ်ကြီးစကားကြောင့် သံချောင်းက အရက်ပုလင်းကို ပါးစပ်နဲ့တော့ ကာ မော့ချလိုက်ပြီး

"ဦးမှတ်ကြီး ဘာပြောချင်တာလဲ ရှင်းရှင်းပြောဗျာ ကျုပ်သောက်ရတာ ဇိမ်ပျက်အောင် မလုပ်နဲ့"

"အေးပါ ငါလည်းပြောမှာပါ အခုငါ့အိတ်ထဲမှာ ငွေငါးရာတိတိရှိတယ် ဒီ ငွေတွေက မင်းတစ်လ လောက်ကူလီထမ်းရင်တောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး ဆို တော့ကာ ဒီည ၁၂နာရီတိတိမှာ ဘုရားပေါ်က ကျောက်တိုင်မှာ သံချောင်း ဆိုတဲ့ နာမည်ကိုရေးရမယ် ရေးပြီးလို့ အကောင်းပကတိ ပြန်ဆင်းလာ နိုင် မယ်ဆိုရင် ဒီပိုက်ဆံတွေက မင်းအပိုင်ကွာ မရေးနိုင်ပဲ ပြန်ပြေးဆင်းလာလို့ ကတော့ နောက်နောင် ငါ့အရှေ့မှာ ဆောင့်ကြွားဆောင့်ကြွားလာမလုပ်နဲ့ တော့"

ဦးမှတ်ကြီးက သံချောင်းအရှေ့ကို ပိုက်ဆံအထုပ်လိုက်ပစ်ချပြီး စိန်ခေါ် လိုက်တဲ့စကားကြောင့် ဆိုင်မှာထိုင်သောက်နေကြတဲ့လူတွေအားလုံး ရုတ်ရုတ်သဲသဲဖြစ်ကုန်ကြတယ်။ သံချောင်းကတော့ လူအများရှေ့မှာ သူ့ကို စိန်လာခေါ်တဲ့အတွက် အရှေ့မှာရှိနေတဲ့ ပိုက်ဆံထုပ်ကို လက်နဲ့ ကောက် ကိုင် လိုက်ပြီး နှာခေါင်းဝမှာတော့ကာ ငွေရဲ့အနံ့ကိုအားရပါးရရှူကာ

"သံချောင်းတို့က စိန်ခေါ်ရင် ဘွာမခတ်ဘူး ဒီည ကျုပ်လုပ်ဖြစ်အောင်လုပ် မယ် နိုင်ရင် မနက်ဖြန် တစ်ဆိုင်လုံး သံချောင်းဒကာခံမယ်" လို့ကြိမ်းဝါး ရင်း လက်ထဲက အရက်လက်ကျန်ကိုမော့ချ လိုက်တယ်။

သံချောင်းနဲ့ဦးမှတ်ကြီးတို့ရဲ့ လောင်းကြေးကိုစိတ်ဝင်စားကြတဲ့ အရက် သမားတွေကတော့ အိမ်ကိုမပြန်ကြတော့ပဲ ညသန်းခေါင်အချိန်ရောက် အောင် ထိုင်စောင့်နေခဲ့ကြတယ်။ ည၁၂ထိုးတာနဲ့ သံချောင်းက ဆိုင်ရှင်ကို ခင်မြင့်ပေးတဲ့ ထုံးဘူးကိုယူကာ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်ကို တက်သွားခဲ့တယ်။ ခေတ်ကာလက လျှပ်စစ်မီးမရသေးတဲ့ကာလဖြစ်တဲ့အတွက် ဘုရားရင်ပြင် တစ်ခုလုံးမှာမည်းနေခဲ့ပေမဲ့ မပီမပြင်ဝိုးတဝါးကျနေတဲ့ လရောင်ကြောင့် အရာဝတ္ထုတွေကို အနည်းငယ်မြင်တွေ့နေရတယ်။

သံချောင်းလည်း အရှိန်တင်ထားတဲ့အတွက် ကြောက်စိတ်မရှိပဲ ရင်ပြင် ပေါ်တက်လာပြီး ကျောက်တိုင်ရှိရာဘက်ကို ခန့်မှန်းပြီးထွက်လာခဲ့တယ်။ စမ်းတဝါးဝါး လျှောက်လာရင်း စေတီရဲ့ တောင်ဘက်မှာရှိနေတဲ့ နောင်တော်ကြီးစေတီငယ်နားကိုရောက်တော့ ဘုတ်ဆိုတဲ့အသံနဲ့အတူ ကျောက်ကုန်းကို တစ်ခုခုလာထိမှန်တာကို သိလိုက်ရတယ်။

ရုတ်တရက်မို့ သံချောင်းလန့်သွားပေမဲ့ စိတ်ကိုထိန်းကာ လာထိမှန်တဲ့ အရာကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ထန်းသီးခြောက်တစ်လုံးဖြစ်နေတာ မြင်လိုက်ရ တယ်။ ဘေးမှာလည်း ထန်းပင်တွေရှိနေတဲ့အတွက် မတော်တစ်ဆဖြစ်တာ နေမှာဆိုပြီး တွေးကာ ကျောက်တိုင်ရှိရာဘက်ကို လျှောက်လာတဲ့အချိန် နားထဲမှာ တရှုပ်ရှုပ်နဲ့လမ်းလျှောက်လာတဲ့ ခြေသံတစ်ခုကို ထင်ထင်ရှား ရှားကြားလိုက်ရတယ်။
